

Daniels Bog – nummer et hundrede og fireogtres

Den profetiske betydning af Daniel 11: En afdækning af de historiske og fremtidige implikationer

Jeff Pippenger
2024-03-28

I vers seksten i Daniel elleve fremstilles Pompejus' erobring af Juda og Jerusalem i 63 f.Kr. Den repræsenterer den snart kommende søndagslov i De Forenede Stater som opfyldelsen af vers enogfyrre i samme kapitel. Den historie, der er forbundet med verset, identificerer en borgerkrig, som finder sted, når byen indtages, og identificerer således gentagelsen af den amerikanske borgerkrig, som nu finder sted i De Forenede Stater. Uanset om der er blevet affyret skud eller ej, er to klasser nu i kamp om kontrollen over De Forenede Stater. Da Pompejus erobrede Jerusalem, viste det, at Jerusalem ville forblive under romersk myndighed, indtil det blev ødelagt i år 70 e.Kr. Således var det et forbillede på den snart kommende søndagslov, som markerer afslutningen på det sjette rige i Bibelens profeti.

Pompejus er den første af fire romerske magter, der identificeres i afsnittet. Marcus Antonius, som var romer, identificeres også, men af de fire magter, der fremstilles som romerske ledere, repræsenterer Antonius et romersk lederskab, som har gjort oprør og dannet en alliance med Egypten imod Rom. Pompejus, Julius Cæsar, Augustus Cæsar og Tiberius Cæsar er de fire romere, som profetisk benyttes til at repræsentere de fire generationer af jorddyrets republikanske horn.

Pompejus, som repræsenterer oprøret under den amerikanske borgerkrig i generationen fra 1863, illustrerer også den sidste generation og den nuværende »borgerkrig«, som nu er i gang. Julius Cæsar repræsenterer den anden generation, da De Forenede Stater var fast etableret som den førende nation blandt nationerne, men blev myrdet i 1913, da finanssystemets suverænitet blev givet over til det globalistiske banksystem, og arbejdet for en én-verdensregering begyndte. Cæsar Augustus repræsenterer herlighedsårene under de to første verdenskrige, hvor De Forenede Stater, trods blodsudgydelsen, blev genstand for verdens misundelse. I den sidste generation repræsenterer derpå Tiberius Cæsar, kendt for sin drukkenskab og Kristi korsfæstelse, den periode, som i det væsentlige begyndte med valget af John F. Kennedy, den første katolske præsident, og identificerer således den generation, der ville bøje sig for Rom.

Disse profetiske spørgsmål i forbindelse med Pompejus er vigtige, men vi fokuserer for øjeblikket på den profetiske historie, der går forud for Pompejus og vers seksten, en historie, som begynder i kapitlets to første vers ved at identificere 1989 som endens tid og dernæst pege på den rige sjette præsident siden Reagan, som vækker globalisterne til modstand, således som Trump ganske sikkert har gjort.

Trump er forudbilledet ved den fjerde hersker efter Kyros, ved navn Xerxes, den rige persiske konge, som også er kendt som Ahasverus i beretningen om Ester. I versene er den næste konge

efter Xerxes Alexander den Store i vers tre. Historisk var der otte herskere mellem Xerxes og Alexander den Store. Fra Trump til den ene verdensregering, repræsenteret ved Alexander den Store, fremstilles ti konger; Trump er den første, og Alexander er den sidste.

De profetiske linjer angiver, at alle jordens konger skal bedrive utugt med pavedømmet ved verdens ende, og disse konger fremstilles som »ti konger«. Akab, som var overhoved for et tifoldigt rige, og som var gift med Jesabel, repræsenterer den kendsgerning, at selv om alle ti konger bedriver utugt med pavedømmet, er der én primær konge, som er den første til at gøre det. Den første gang pavedømmet fik jordens trone, var den primære konge Klodevig, frankernes konge (Frankrig) i år 496 e.Kr. Dette stemmer overens med, at pavedømmet gav Frankrig titlen som den katolske kirkes førstefødte og den katolske kirkes ældste datter.

Det profetiske værk, som Frankrig udførte ved at sætte Rom på den civiliserede verdens trone, er et forbillede på De Forenede Staters profetiske værk. Søndagsloven i Bibelens profeti begynder i De Forenede Stater, og derefter følger hver nation på jorden dette eksempel. Linje efter profetisk linje fastslår, at den førende konge blandt de ti konger, den som først og fremmest begår utugt med syndens menneske i de sidste dage, er De Forenede Stater. Skønt ingen konger er fremstillet mellem Xerxes, den første rige konge, og Alexander den Store, den sidste konge, i vers to og tre, identificerer historien ti konger. Tallet ti repræsenterer en prøve, og det repræsenterer også et forbund.

Den prøve, som verden står overfor, er oprettelsen af et verdensomspændende system, fremstillet som dyrets billede. Denne prøve begynder i De Forenede Stater med den snart kommende søndagslov og ender, når hver nation på kloden følger dette eksempel. Jesus fremstiller altid enden på en ting ved dens begyndelse, så selv om der ikke nævnes nogen konger mellem den rige konge og Alexander i vers to og tre, identificerer historien en prøveproces, som begynder med den rigeste præsident, der var rig som følge af sine forretningsforetagender og ikke fordi han frembragte rigdom ved at deltage i et fordærvet politisk system.

Navnet Amerika er afledt af den latinske form af navnet »Amerigo«, som stammer fra den italienske opdagelsesrejsende Amerigo Vespucci, der var en opdagelsesrejsende og navigator, som foretog flere rejser til den Nye Verden i slutningen af det 15. og begyndelsen af det 16. århundrede. Overordnet set blev Vespuccis opdagelsesrejser muliggjort gennem den finansielle støtte, kapitalinvesteringerne, fra sponsorer og mæcener, som så potentielle muligheder for profit, ekspansion og prestige i udforskningen af den Nye Verden. Navnet »Amerika« er et symbol på bestræbelsen på at skabe profit.

Jesus illustrerer altid afslutningen på en ting ved dens begyndelse, og begyndelsen på de ti konger, som repræsenterer broen fra det tohornede rige Medo-Persien til den ene verdensregering, som repræsenteres ved Alexander den Store, begynder med den rige konge, som er præsident for det rige, der er forbilledliggjort ved Frankrig og Akab, og som også vil blive det hoved, der repræsenteres ved Alexander den Store, når hele verden konfronteres med den økonomi, der er forbundet med De Forenede Staters magt, idet det tvinger hele verden til at bøje sig for den katolske kirke, hvis de ønsker at kunne købe og sælge.

Det syvende rige i Johannes' Åbenbaring kapitel sytten er de ti konger, og et af den ene af de ti kongers profetiske kendetegn er, at de kun består en „kort stund“, før de bliver enige om at give deres syvende rige til Babylon den store skøge, som kun holder sammen i „én time“. Den profetiske grund til, at de tiltræder den overenskomst, er, at de er drukne af Babylons vin. Historisk regerede Alexander den Store kun en kort stund, for hans liv endte lige så hurtigt, som hans rige blev grundlagt, idet han drak sig selv ihjel og således symboliserede den korte stund og drukkenheden hos De Forenede Nationers ti konger. Så snart Alexander den Store stod frem, blev han knust, og hans rige blev givet til himlens fire vinde, hvilket identificerer den efterfølgende kamp for at genoprette hans tidligere rige.

Også jeg stod i mederen Darius' første regeringsår frem for at støtte og styrke ham. Og nu vil jeg kundgøre dig sandheden. Se, endnu skal tre konger fremstå i Persien; og den fjerde skal være langt rigere end dem alle, og ved sin styrke gennem sine rigdomme skal han opflamme alle mod Grækenlands rige. Og en vældig konge skal fremstå, som skal herske med stort herredømme og gøre efter sin vilje. Og når han er fremstået, skal hans rige knuses og deles mod himlens fire vinde, men ikke tilfalde hans efterkommere, ej heller svare til det herredømme, hvormed han herskede; thi hans rige skal rykkes op med rode og gives til andre end dem. Daniel 11:1–4.

Alexanders rige faldt fra hinanden lige så hurtigt, som det var blevet samlet, for det repræsenterer de sidste dage, hvor profetien kendetegnes ved at ske hastigt.

„Ondskabens magter forener deres kræfter og samler sig. De styrker sig til den sidste store krise. Store forandringer vil snart finde sted i vor verden, og de afsluttende bevægelser vil være hurtige.“ Testimonies, bind 9, s. 11.

Islams tredje ve er grundlagt på den første og den anden ves profetiske karakteristika. I den første ve var der en periode, som begyndte med Muhammeds fremkomst og fortsatte indtil den næste periode, som identificeres som „fem måneder“ eller hundrede og halvtreds år, i hvilken Islam ville „skade“ Roms hære. Afslutningen på tidsprofetien på hundrede og halvtreds år markerer samtidig begyndelsen på profetien om de tre hundrede og enoghalvfems år og femten dage, i hvilken Islam i den anden ve derefter ville „dræbe“ Roms hære.

11. september 2001 markerede begyndelsen på den periode, der repræsenteres af Muhammed i det første ve, hvilken omfatter 7. oktober 2023 som markeringen af begyndelsen på den periode, hvor islam ville „skade“ „Roms hære“ i det gamle bogstavelige „Herlige Land“, som er en stedfortræder for De Forenede Stater, og siden 7. oktober 2023 er islams angreb mod Roms hær ved skrivningen af denne artikel den 17. februar 2024 ved at nærme sig to hundrede.

Ved den snart kommende søndagslov bliver De Forenede Stater „dræbt“ som Bibelprofetiens sjette rige, hvilket svarer til de tre hundrede og enoghalvfems år og femten dage med islamiske angreb, der dræbte Roms tidligere hære, idet krigsførelsen i deres tredje store jihad tiltager i styrke. Når Mikael står frem, afsluttes menneskets nådetid, og de fire vinde slippes fuldt løs under de syv sidste plager.

„Jeg så, at folkeslagenes vrede, Guds vrede og tiden til at dømme de døde var adskilte og forskellige, den ene efter den anden; også at Mikael endnu ikke havde rejst sig, og at trængselstiden, som der aldrig har været mage til, endnu ikke var begyndt. Folkeslagene bliver nu vrede, men når vor Ypperstepræst har fuldendt sit værk i helligdommen, vil Han rejse sig, iføre sig hævnens klæder, og da vil de syv sidste plager blive udgydt.

„Jeg så, at de fire engle ville holde de fire vinde tilbage, indtil Jesu gerning var fuldendt i helligdommen, og derefter vil de syv sidste plager komme.“ Early Writings, 36.

„De fire vinde“ fremstilles af Søster White som „en vred hest, der søger at bryde løs og bringe død og ødelæggelse på sin vej“, og de slippes fuldt ud løs, når nådetiden afsluttes. De blev skildret som frigivet i det andet ve som „fire engle“, ikke fire vinde.

idet han sagde til den sjette engel, som havde basunen: Løs de fire engle, som er bundet ved den store flod Eufrat. Og de fire engle blev løst, som var beredt til timen og dagen og måneden og året, for at dræbe den tredje del af menneskene. Åbenbaringen 9:14, 15.

De „fire vinde“, eller de „fire engle“, er begge symboler på islam, sådan som det bestemmes af den sammenhæng, hvori symbolet anvendes. Da Alexander den Store stod frem, blev hans rige, som repræsenterer det syvende rige, det vil sige en tredjedel af dragens, dyrets og den falske profets trefoldige rige, således: „når han står frem, skal hans rige brydes sønder og deles mod himlens fire vinde.“ Når menneskets prøvetid afsluttes, løses de fire vinde, eller de fire engle, og de bryder hans rige, for hans rige „skal brydes sønder.“ Da vil de ti konger og deres partnere, de globalistiske købmænd, stå langt borte og jamre og græde.

For se, kongerne samlede sig, de drog frem sammen. De så det, og så undrede de sig; de blev forfærdede og skyndte sig bort. Rædsel greb dem der, og smerte, som hos en kvinde i barnsnød. Du sønderslår Tarsis-skibene med en østenvind. Salmernes Bog 48:4–7.

De ti kongers økonomiske struktur bliver knust af Islams „østenvind“.

Dine roere har ført dig ud på de store vande; østenvinden har knust dig midt ude på havene. Din rigdom og dine varer, dit gods, dine søfolk og dine styrmænd, dine skibstømrere og dem, der driver handel med dit gods, og alle dine krigsmænd, som er i dig, og hele din skare, som er midt i dig, skal falde midt ude på havene på din undergangs dag. Ezekiel 27:26, 27.

Islams „østvind“ sønder de ti kongers rige på „deres undergangs dag“, således som det er fremstillet ved, at Alexander den Stores rige blev „sønderbrudt“ og givet til de fire vinde. En stor del af den historie, som har fundet sted i Daniels ellefte kapitel, vil blive gentaget, idet kapitel elleve når sin endelige opfyldelse. At fastslå, hvor disse histories forløb retmæssigt skal deles, er det profetiske arbejde for dem, som er kaldet til at være studerende i profeti. De sidste seks vers i Daniel elleve afsluttes ved menneskenådetidens ophør, når Mikael står frem. Når Alexander den Stores rige deles til de fire vinde, repræsenterer det nådetidens ophør og angiver, at den følgende profetiske historie fra og med vers fem skal betragtes som en ny profetisk linje.

Vers fem til og med vers seksten identificerer historien fra 538 og frem til den snart kommende søndagslov. Vers fem til ni repræsenterer historien om de tolv hundrede og tres år med paveligt

herredømme, som begyndte i året 538 og blev afsluttet ved endetiden i 1798. Vers ti identificerer den historie, der er et forbillede på vers fyrré, da pavedømmet fejede Sovjetunionen bort ved endetiden i 1989. Vers elleve og tolv identificerer den nuværende stedfortræderkrig i Ukraine, som Putin og Rusland vil vinde, men følgerne af Putins sejr vil svare til “slaget ved Nineve” og “Chosroes’ fald”, som var den “nøgle, der åbnede afgrunden”, og som frigav islam i den første ve-histories forløb.

I kølvandet på Putins kortvarige triumf vil De Forenede Stater i vers tretten til femten vinde stedfortræderkrigen; det vil sige afslutningen på den stedfortræderkrig, som havde været ført siden Anden Verdenskrig. Tekstafsnittet identificerer tre slag: Det første slag blev afsluttet i 1989 som opfyldelsen af vers ti og fyrré; det andet, som er den nuværende krig i Ukraine, svarer til vers elleve og tolv; og den tredje stedfortræderkrig, som repræsenterer De Forenede Staters endelige sejr, fremstilles i vers tretten til femten.

Det, der må erkendes vedrørende disse fire perioder, som fremstilles fra vers fem til vers femten, er, at de sidste to perioder, som repræsenterer den nuværende krig i Ukraine og dernæst De Forenede Staters gengældelse, indtræffer i beseglingens tid. Vers seksten identificerer den snart kommende søndagslov i De Forenede Stater. Vers fem til ti repræsenterer historien fra 538 og frem til både endens tid i 1798 og derpå videre til endens tid i 1989. De to slag i den endelige stedfortræderkrig, som fremstilles i vers elleve til femten, opfyldes derfor i den periode, hvor Ezekiel kapitel tolv identificerer, at virkningen af ethvert syn bliver opfyldt.

Disse syner blev fremstillet for Ezekiel som „hjul inde i hjul“, hvilket Søster White identificerer som „det komplicerede samspil mellem menneskelige begivenheder“. Historien om krigen i Ukraine, Putins sejr og dernæst hans fald, efterfulgt af De Forenede Staters sejr, er en af de mest komplekse åbenbaringer af linje på linje i Guds Ord.

I sin kommentar til Ezekiels „hjul inden i hjul“ siger Søster White, at da Ezekiel først så disse hjul, syntes det at være forvirring; men Ezekiel erkendte til sidst fuldkommen orden i hjulene, som er det „komplicerede samspil mellem menneskelige begivenheder“. For ret at udlægge den historie, som fremstilles i vers elleve til femten, må forholdet mellem den katolske kirke og Nazityskland forstås, for de nazistiske ledere i Ukraine er stedfortræderne for dette forhold.

Det er også nødvendigt at forstå den rolle, som åbenbaringen af den såkaldte jomfru Maria i Fatima, Portugal, i 1918 spiller, herunder de tre hemmeligheder, som den såkaldte jomfru Maria efterlod hos de tre børn fra denne historie. Præmissen for disse tre budskaber, som beskriver en kamp mellem den katolske kirke og det ateistiske Rusland samt Anden Verdenskrig, er en del af Fatima-budskabet, som er repræsenteret i krigen i Ukraine.

Den Franske Revolution og dens profetiske forhold til den katolske kirke og i sidste ende til Napoleon Bonaparte, som repræsenterer Putin, er også et af de „hjul“, som fremstilles i krigen i Ukraine. Den Franske Revolutions profetiske forhold til De Forenede Stater er ligeledes fremstillet i historien; for ligesom Putin er repræsenteret ved Napoleon, idet Frankrig var ved at gå under, således er den tidligere skuespiller Ronald Reagan, som leder for katolicismens hære i slaget i 1989, et forbillede på den tidligere skuespiller Zelenskyj, idet Ukraine er ved at gå under. I de hjul,

som skærer hinanden og forbindes i disse vers, vil det sidste strå for de demokratiske politikere i De Forenede Stater, som har fremmet og fremmer Zelenskyj, blive blotlagt af Putin, når han sejrer.

Vi vil fortsætte denne undersøgelse i den næste artikel.

„Ved floden Kebars bredder skuede Ezekiel en hvirvelvind, som syntes at komme fra nord, ‘en stor sky og en ild, der slog om sig selv, og et skin var rundt om den, og ud fra dens midte noget som synet af rav.’ Et antal hjul, der skar ind i hinanden, blev bevæget af fire levende væsener. Højt over alt dette ‘var der noget, der lignede en trone, at se til som en safirsten; og oven over det, der lignede tronen, var der noget, der så ud som en mand højt deroppe over den.’ ‘Og der viste sig i keruberne en menneskehånds skikkelse under deres vinger.’ Ezekiel 1:4, 26; 10:8. Hjulenes opbygning var så indviklet, at de ved første øjekast syntes at være i forvirring; men de bevægede sig i fuldkommen harmoni. Himmelske væsener, opholdt og ledet af hånden under kerubernes vinger, drev disse hjul frem; over dem, på safirtronen, var den Evige; og rundt om tronen var en regnbue, symbolet på guddommelig barmhjertighed.

“Ligesom de hjullignende indviklinger stod under ledelse af hånden under kerubernes vinger, således står de menneskelige begivenheders indviklede samspil under guddommelig kontrol. Midt i nationernes strid og larm leder Han, som troner over keruberne, stadig jordens anliggender.

Historien om de nationer, som den ene efter den anden har udfyldt deres tildelte tid og plads og ubevidst vidnet om den sandhed, hvis betydning de selv ikke kendte, taler til os. Hver nation og hvert enkelt menneske i dag har Gud tildelt en plads i sin store plan. I dag bliver mennesker og nationer målt med lodsnoren i hånden på Ham, som ikke begår fejl. Alle afgør ved deres eget valg deres skæbne, og Gud styrer alt til opfyldelsen af sine hensigter.

"Den historie, som den store JEG ER har optegnet i sit ord, idet Han sammenføjer led efter led i den profetiske kæde, fra evigheden i fortiden til evigheden i fremtiden, fortæller os, hvor vi står i dag i tidsaldrenes procession, og hvad der kan forventes i den kommende tid. Alt det, som profetien har forudsagt skulle ske, indtil den nuværende tid, er blevet optegnet på historiens sider, og vi kan være forvissede om, at alt det, som endnu skal komme, vil blive opfyldt i sin orden." Education, 178.